

Minä keski-ikäinen työntekijä
Reijo Moilanen

Lapsuus

Olen syntynyt Ruokolahdella 5. sunnuntaina paastossa 1950. Tarkasti ottaen syntymäpaikkani oli Rauhan sairaala Joutsenossa.

Perheeseeni kuului isä Aarne s. 1919, äiti Annikki s. 1925 +1985, veljet Matti s. 1948 ja Kyösti s. 1955. Kotimme sijaitsi Ruokolahden Äitsaareissa Terävälän kylässä noin 18 kilometriä Ruokolahden kirkolta.

Aivan lapsuudessani samassa taloudessa asuivat myös isäni äiti Aino, ja isäni veljet Juhana ja Hugo sekä sisar Irja. Juhana-setä muutti perheineen pois vasta ollessani keskikoulussa ja Aino mummo asui meillä aina kuolemaansa asti vuonna 1972.

Kotitilamme oli pieni maatila. Lehmiä oli 5 tai 6. Edellinen omistaja oli hakannut tilan metsät joten isän tehtävänä oli käydä Kaukaan metsissä rahdissa ja kasvattaa omaa metsää. Elämä oli vaatimatonta. Talvella kun lehmät olivat ummessa saattoivat ostomme Valiolta olla suuremmat kuin koko maitotili.

Kansakoulun kävin Soinilan koulussa, matkaa koululle oli n 5 kilometriä. Matka kuljettiin pyörällä, hiihtäen, jalan tai potkukelkalla. Kävin kuusi luokkaa kansakoulua ja aloitin oppikoulun vasta kuudennen vuoden jälkeen syksyllä 1963.

Hakuprosessi on jäänyt lähtemättömästi mieleeni. Olimme elokuulla risusavotassa läheisessä haassa jonne oli istutettu 6-7 vuotta aiemmin kuusen taimia. Maasta kasvoi kovasti leppää jota sitten vesoimme pois. Oli kuuma ja hiostava elokuinen päivä. Kesken töitten isä sanoi että koko elämä on sitten tällaista vai haluatko lähetä pyrkimään oppikouluun. Päätös oli helppo tehdä enkä ole sitä katunut. Monesti olen mielessäni kiittänyt isää – muutaman kerran myös ääneen lausuen.

Nuoruus

Kävin siis 8 vuotta Vuoksenniskan Yhteiskoulua. Koko ajan asuin Imatralla erilaisissa ”koulukodeissa”. Aivan alkuun asuin sukulaisperheen nurkissa ja vuokra maksettiin lähinnä voita ja juustoa kantamalla. Vasta kolmantena opiskeluvuotena sain oman huoneen kun kortteeri vaihtui mutta jo joulun jälkeen jouduin jakamaan huoneen talon emännän vanhan veljen kanssa joka muutti taloon

asumaan ja kanssani samaan huoneeseen. Minulta tuskin kysyttiin lupaa. Emännän sitten sairastuttua pääsin keväällä kolmanteen paikkaan väliaikaiseen kortteeriin ja sain myös oman huoneen. Tämän jälkeen kortteerit olivatkin aivan asiallisia ja viimeiset kaksi vuotta aivan hyvät, erityisesti ruoan suhteen kun sain käydä syömässä samoja ruokia koulumme maistereiden kanssa erään rouvan pitäessä kotiruokalaa. Lopulta siinä sitten söivät vain maisteri Martti Miettinen ja allekirjoittanut.

Koulumenestys oli alkuun sitä sun tätä. Ensimmäinen ruotsin koe oli kyllä 10 mutta sitten kun ei ollut valvontaa eikä muuta niin aika meni milloin missäkin. Ehdot tulivat keskikoulussa varsin tutuiksi. Olosuhteitten muututtua paremmiksi myös opiskelutulokset muuttuivat ja olivat lukiossa aivan ok ja niinpä minä sitten kirjoitinkin ylioppilaaksi varsin hyvin arvosanoin Soinilan kansakoulun ensimmäisenä ylioppilaana 1971.

Varusmiespalvelus

Armeijani suoritin Lappeenrannassa Rakuunoissa heti ylioppilaaksi tulon jälkeen. Siinä meni vuosi että hujautti. Armeijassa yritin vähän lukea pääsykoekirjoja oikeustieteelliseen mutta eivät ne kirjat oikein siellä maistuneet miltään.

Keväällä 1972 sitten laitoin paperit teologiseen tiedekuntaan ja pääsinkin opiskelemaan Helsingin Yliopistoon.

”On Helsingis yksi paha puol siel asunnoista on kova huol” jotekin tähän tapaan kirjoittaa laulun tekijä. No ei hätää. Heinäkuulla 1972 vietettiin Lappeenrannassa Evankeliumijuhlia. Sunnuntaina tapasin ystäväni Tapani Autereen kanssa Lappeenrannan kirkonmäellä ensin Lauri Koskenniemen ja sitten hänen opastuksellaan myös Toivo Rapelin. Rapeli kysyi minulta että mistä olen kotoisin Sanoin että Ruokolahden Äitsaaresta. Hän sanoi että laita paperit joissa kerrot mistä olet ja että olet hänen kanssaan keskustellut.

Ja niin sain asunnon ja minusta tuli evankeelinen.

Koin nämä molemmat suurena johdatuksena. Ja sitä se myös oli. No nyt Lappeenrannan kirkon seutu on tullut sitten enemmänkin tutuksi ja elämässäni hyvin vaikuttavaksi paikaksi.

Opiskelu teologisessa tiedekunnassa 1972-76

Opintoni kestivät kaiken kaikkiaan neljä vuotta joista yhden vuoden käytin seurusteluun ja opiskelijaelämään

Asuin siis kaksi opiskeluvuottani Domus Evangelicassa, Malminkatu 12 B aivan siinä Fredan ja Malminkadun kulmassa Kampin aukion laidalla.

Elämä oli mielenkiintoista. Opintolainan otin Kampintorin SyPistä ja sillä pääosin rahoitin elämäni. Pikkaisen oli säästöjä mutta ei niitä paljoa tarvittukaan kun täysihoito kuukaudessa maksoi alkuaikoina vain 160 markkaa.

Kurssikavereita tältä ajalta olivat erityisesti Juha Niemistö ja Pekka Sammalkivi jonka kanssa suoritimme pikaopintoja osin omin luvuin ja sitten myöhemmin myös tiedekunnan antamalla luvalla.

Kolmannen opiskeluvuoden aluksi muutin Hoas 4 Pasilaan aivan upouuteen kerrostaloon Opastinsilta 10. Siellä viihdyin puoli vuotta ja sitten sain osakunnalta yksiön Domus Academicasta.

Tähän vuoteen sisältyi myös rakastuminen ja elämäni nainen Tuula Marjatta Lähde jonka elämää olin kyllä seurannut Ylä-Vuoksen lehtikirjoituksissa. Menimme kihloihin tammikuulla ja sitten naimisiin elokuulla.

Syksyllä muutimme Mäkelänrinteeseen osakunnan kaksioon jossa asuimme vuoden ja sitten valmistuimme, Marjatta luokanopettajaksi ja minä papiksi.

Siihen aikaan oli tässä Mäkelänrinteen kerrostalossa puhelinkeskus jota hoiti Vesa-Matti Loirin äiti. Kuten poikansakin niin myös äiti oli kova puhumaan. Rouva Loiri paapatti siellä, että ”on se vaan kumma kun toiset joutuu ethii töitä ja tälle yhdelle vaan piispat soittelee”... No ne oli Alaja ja Kortekangas. Kummallakin oli pula papeista. Kesä oli tulossa ja muutama virka täyttämättä.

Ensimmäinen työpaikka

Oli **Saaren** seurakunnan kirkkoherran virka jonka otin vastaan heti pappisvihkimyksen jälkeen 3.6.1976

Olihan se kokemus astua suoraan seurakunnan ainoaksi papiksi. Jumalanpalvelukset lähtivät pyöriin ja rippikoulu alkoi seuraavana maanantaina ja niin edelleen. Sitten Uukuniemen kirkkoherra jäi vuosilomalle ja sitten olinkin kahden seurakunnan kirkkoherra. Elokuulla olivat Orpokotijuhat... Vauhti oli hurjaa.

Olin kuitenkin päässyt piispa Alajan kanssa sopimukseen jonka mukaan kun minä otin sen Saaren seurakunnan kirkkoherran viran kokonaan niin sitten Revon Arvo siirrettiin Lauritsalasta Joutsenoon ja minä pääsin Lauritsalaan,

jonne sitten siirryimmekin syyskuun alussa 1976 ja jossa seurakunnassa viihdyimme vappuun 1981 asti..

Lauritsalassa sain toimia hyvän kirkkoherran alaisuudessa. Asiat hoidettiin tarkasti ja hyvin.

Työalani oli nuorisotyö kuten se siinä elämänvaiheessa oli luontevaakin ja siinä työkuulttuurissa kuuluikin nuorimmalle papille ja erityisesti viralliselle apulaiselle.

Nuorisotyöntekijät olivat työlleen ja asialleen omistautuneita. Unto Huovila kokenut poikatyöntekijä. Untolta opin paljon sekä työtä että elämää ajatellen. Helena Jantunen oli idearikas ja työlleen omistautunut kristitty, ja varmaan vieläkin on.

Vuosiaihe-seminaarissa kerran piispa Toiviainen sanoi että kohta kannattaa hakea virkaa sillä pian niistä kamppaillaan. Sen innoittamana suoritin pastoraalit ja myös ruotsinkielen näytteet. Erinäisten vaiheitten jälkeen Jorma Karpin ja Kari Luumin jälkeensä jättämä I kappalaisen virka tuli osakseni.

Lappeenrannan kappalainen

Aivan kuten ennen vanhaan niin myös minä sain ottaa kappalaisen viran vastaan toukokuun 1. päivänä. Vuosi oli 1981.

Perin Kari Luumilta pyhäkoulut ja varhaisnuorisotyön työalakseni. Jo ennen valintaani kappalaiseksi oli minut valittu lappeenrantalaisten äänin seurakuntayhtymän evankelioimistyön teologiksi jota tehtävää hoidin neljä vuotta.

Käytynäni yhteiskunnallisen työn pitkän seminaarin toimin myös neljä vuotta seurakuntayhtymän yhteiskunnallisen työn pappina. Tähän

opiskeluun liittyvän harjoitteluni suoritin Keskon varastolla trukkikuskina.

Hyvin pitkään sain toimia pyhäkouluissa poikakerhoissa, tyttökerhoissa. Monia asioita teimme ja uudistimme. Pyhäkoulut tulivat osaksi varhaiskasvatusta. Perustimme partiolippukunnan Saimaan Vartiot, aloitimme koululaisten iltapäiväkerhot. Sählykerhot muodostuivat oleelliseksi osaksi pokatyötä. Nakkisormet, nykyisin NST, syntyi vuonna 1994 etc. Sain ,myös toimia jakson aikuistyön pastorina ja diakoniapappina jolta ajalta minulle on jäänyt pysyvä rakkaus yhteisvastuukeräykseen. Juuri nyt päättyy työjaksoni seurakunnan nuorisopastorina. Uudesta työalasta en vielä tiedä.

Olen pyrkinyt pysymään ajan tasalla kirkossa ja yhteiskunnassa tapahtuvissa muutoksissa. Siksi olen perehtynyt mielestäni hyvin ihmisten vieraantumiseen ja jumalanpalvelus asioihin. Ensi keväänä alkaa neliosainen kirkollisiin toimitukseen keskittyvä opiskelujakso.

www.alakyla.fi

Alakylän aluetyö täyttää pian 20-vuotta. Tämä noin 3000 talouden kaupunginosa Peltola, Harapainen ja Alakylä on ollut hyvin haasteellinen ja myös motivoiva työskä.

Muutamaa periaatetta olemme pitäneet esillä: ei pidä innostua liikaa, se mikä tehdään niin tehdään hyvin, työntekijät eivät siivuta seurakuntalaisten mielipiteitä omassa viisauudessaan, on oikeus erehtyä, aluetoimikunnan jäsenet vaihtuvat kahden vuoden välein, vain harva jatkaa kaksi kautta jne...

Perhe

Vaimo on pysynyt samana vuodesta 1975 lähtien ja sen suhteen näyttää hyvältä että voi vielä vaikkapa jatkua tästä eteenkinpäin. Hän on koulutukseltaan ensin luokanopettaja, sitten HuK ja nykyisin KM ja toimii uskonnon aineopettajana Lauritsalan koulussa.

Lapsia kolme, Otto s 79 opiskelee opintojen ohjaajaksi Joensuun Yliopistossa, pitää juuri välivuotta ja on Uppsalassa oppimassa kieltä ja pelaamassa salibandya. Juho s 81 opiskelee Joensuussa maantiedettä ja aikoo opettajaksi. Aino s 86 opiskelee Kimpisen lukiossa ja tulevaisuus auki. SM-mitaleita on myös hänellä kuten veljilläänkin.

Asumme omakotitaloa Alakylällä. Perheenjäsenten välit ovat läheiset. Olemme saaneet vanhempina olla paljon lastemme kanssa heidän harrastustensa kautta ja muutoinkin.

Antoisaa aikaa on ollut autokoulu kaikkien lasten kanssa.

Harrastukset

Matkailu on yksi iso juttu elämässä sekä vaimolla että minulla. Joka vuosi matkustamme johonkin ja usein myös ison ryhmän kanssa.

Seuraavaksi lähdemme ensi hiihtolomalla Egyptin risteilylle.

Urheiluseura toiminta on vienyt paljon aikaa ja antanut hyvin paljon sisältöä. Ensin Lapa ja jalkapallo, sitten SaiPa ja jääkiekko ja lopulta sitten salibandy ja NST.

Mitä nytten tai sitten

Kuka sen tietää. Talousjohtaja kysyi jotta mitä minä aion sitten kun minusta tulee iso. Ajatuksia risteilee aivoissa paljonkin. Kolme kertaa olen hakenut kirkkoherranvirkaa. Koskaan eivät ansioni ole riittäneet vaalisijalle asti. Haenko enää. Saa nähdä. Kynnys on ainakin aika suuri.

Noin 10 vuotta eläkkeelle.

Osittain sisältöä antaa työ ja toverit. perhe ja harrasteet. Ihmisten kanssa toiminen on ollut ja on edelleen sitä parasta.

Olen kuitenkin aina pitänyt huolen joskus saamastani neuvosta:

”Jokaisella työntekijällä tulee olla ainakin yksi työn ulkopuolinen intohimo.”

Minulla niitä on ollut kaksi: urheiluseuratoiminta ja matkailu.

Niin - noin 10 vuotta eläkkeelle, Viimeiset rippikoululaiseni olen kastanut jo monta vuotta sitten, lähtevät pian kouluun. Jos Jumala suo niin eläkkeelle 1.4.2014 mutta jokin muukin ajankohta sopii kyllä. Riippuu myös siitä miten nämä uudet eläkelait vaikuttavat työhön ja eläkkeen määrään.

Hyvin huomioitavaa on tietenkin mahdollinen terveys tai se jos on enää elossa kun pitäisi eläkkeelle jäädä.

Työntekijänä arvioin itseni. Tunnen ja tiedän omat puutteeni. Niitä on koko joukko. Niitten kanssa pitää vain oppia elämään ja muuttamaan niitä mitä voi.

Toisaalta ymmärrän myös vahvuuteni ja arvostan itseni työntekijänä korkealle. Ihmistuntemus ja asioitten sekä olosuhteitten tuntemus on hyvä. Luulen olevani myös hyvä innostamaan ihmisiä. Olin tässä luottamusmieskurssilla viime viikolla ja oli hyvä kuulla Oili Marttilan sanovan että nehan ne vasta ovat huippuosaajia jotka tuntevat olosuhteet ja ihmiset.

Tähän onkin hyvä lopettaa.

MOT